

62010CJ0347

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

17 ianuarie 2012 (*1)

„Securitatea socială a lucrătorilor migranți — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Lucrător angajat pe o platformă de extracție a gazului situată în zona platoului continental adiacent Țărilor de Jos — Asigurare obligatorie — Refuz de plată a unei prestații pentru incapacitate de muncă”

În cauza C-347/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos), prin decizia din 5 iulie 2010, primită de Curte la 8 iulie 2010, în procedura

A. Salemink

împotriva

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts și J.-C. Bonichot, președinți de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii K. Schiemann (raportor), E. Juhász, G. Arestis și D. Šváby și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 iunie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

—

pentru M. Salemink, de domnul R. E. Zalm, jurist;

—

pentru Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, de doamna I. Eijkhout, în calitate de agent;

—

pentru guvernul olandez, de doamnele C. M. Wissels și M. Noort, în calitate de agenți;

—

pentru guvernul elen, de doamnele S. Vodina și E.-M. Mamouna, precum și de domnul G. Karipsiadis, în calitate de agenți;

pentru guvernul spaniol, inițial de doamna B. Plaza Cruz și ulterior de doamna S. Centeno Huerta, în calitate de agenți;

pentru Comisia Europeană, de domnii M. van Beek și V. Kreuschitz, în calitate de agenți, după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 8 septembrie 2011, pronunțată prezenta

Hotărâre

1

Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 39 CE și 299 CE, precum și a titlurilor I și II din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1606/98 al Consiliului din 29 iunie 1998 (JO L 209, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 76, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1408/71”).

2

Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Salemink, resortisant olandez care a lucrat pe o platformă de extracție a gazului situată în zona platoului continental adiacent țărilor de Jos și care are reședința în Spania, pe de o parte, și Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Consiliul de administrație al Institutului de administrare a asigurărilor pentru lucrătorii salariați), pe de altă parte, cu privire la refuzul acestuia din urmă de a-i acorda o prestație pentru incapacitate de muncă.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

3

Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, semnată la Montego Bay (Jamaica) la 10 decembrie 1982, intrată în vigoare la 16 noiembrie 1994, ratificată de Regatul țărilor de Jos la 28 iunie 1996 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 98/392/CE a Consiliului din 23 martie 1998 (JO L 179, p. 1, Ediție specială, 04/vol. 4, p. 103, denumită în continuare „Convenția privind dreptul mării”), prevede la articolul 60, intitulat „Insule artificiale, instalații și structuri în zona economică exclusivă”:

„(1) În zona economică exclusivă, statul de coastă are dreptul exclusiv de a construi, precum și pe cel de a autoriza și de a reglementa construirea, exploatarea și utilizarea de:

(a)

insule artificiale;

(b)

instalații și structuri în scopurile prevăzute la articolul 56 și în alte scopuri economice;

(c)

instalații și structuri care pot împiedica exercitarea drepturilor statului de coastă în zonă.

(2) Statul de coastă are jurisdicție exclusivă asupra acestor insule artificiale, instalații și structuri, inclusiv jurisdicția în ceea ce privește actele cu putere de lege și normele administrative vamale, fiscale, sanitare, privind siguranța și imigrarea.

[...]"

4

Articolul 77 din Convenția privind dreptul mării, intitulat „Drepturi ale statului de coastă asupra platformei continentale”, prevede:

„(1) Statul de coastă exercită drepturi suverane asupra platformei continentale în sensul explorării acesteia și al exploatarei resurselor naturale ale acesteia.

(2) Drepturile prevăzute la alineatul (1) sunt exclusive în sensul că, în cazul în care statul de coastă nu explorează platforma continentală sau nu îi exploatează resursele naturale, nimeni nu poate să întreprindă aceste activități fără consimțământul expres al statului respectiv.

(3) Drepturile statului de coastă asupra platformei continentale nu depind de ocuparea efectivă sau fictivă și nici de vreo declarație expresă.

[...]"

5

În temeiul articolului 80 din aceeași convenție, intitulat „Insule artificiale, instalații și structuri pe platforma continentală”:

„Articolul 60 se aplică, mutatis mutandis, insulelor artificiale, instalațiilor și structurilor situate pe platforma continentală.”

Reglementarea Uniunii

6

Articolul 13 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Reguli generale”, prevede:

„(1) Sub rezerva articolelor 14c și 14f, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament se află sub incidența legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu.

(2) Sub rezerva articolelor 14-17:

(a)

persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv chiar dacă își are domiciliul pe teritoriul altui stat membru sau dacă întreprinderea sau angajatorul la care persoana este încadrat își are sediul social sau adresa pe teritoriul altui stat membru;

[...]"

Reglementarea națională

7

Conform articolului 3 din Legea privind asigurările de sănătate (Ziektewet, denumită în continuare „ZW”):

„1. Lucrătorul salariat este persoana fizică cu vârsta sub 65 de ani care se află într-un raport de muncă de drept privat sau de drept public.

2. Persoana care își desfășoară activitatea în afara teritoriului Țărilor de Jos nu este considerat lucrător salariat, cu excepția cazului în care aceasta are reședința în Țările de Jos și angajatorul său locuiește de asemenea sau are sediul pe teritoriul acestei țări.”

8

Legea privind munca și venitul conform capacității de muncă (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, denumită în continuare „WIA”), intrată în vigoare de la 1 ianuarie 2006, prevede la articolul 7 alineatul 1 că „lucrătorul salariat trebuie să facă obiectul unei asigurări”.

9

În temeiul articolului 8 alineatul 1 din WIA, „se consideră ca fiind lucrător salariat, în înțelesul prezentei legi, lucrătorul salariat în sensul [ZW], cu excepția celui cărui se aplică statutul de la articolul 4 alineatul 1 litera g din respectiva lege”.

10

Din articolul 18 alineatele 1 și 2 din WIA rezultă că asigurarea voluntară poate fi avută în vedere în ceea ce privește persoana care nu a atins încă vârsta de 65 de ani și care nu este considerat lucrător salariat conform articolului 3 alineatele 2 și 5 din ZW și a cărei asigurare obligatorie a încetat, care locuiește în afara Țărilor de Jos și care, imediat după sfârșitul asigurării obligatorii, a încheiat un contract de muncă cu o durată maximă de cinci ani cu un angajator care locuiește sau are sediul în Țările de Jos.

11

În temeiul articolului 47 alineatul 1 din WIA, asiguratul care se îmbolnăvește are dreptul la o prestație pentru incapacitate de muncă dacă a expirat termenul de așteptare, incapacitatea de muncă este totală și de lungă durată și niciun motiv de exceptare nu îi este aplicabil.

12

Conform articolului 3 din Legea privind activitatea minieră în Marea Nordului (Wet arbeid mijnbouw Noordzee):

„1. Prezentul articol se aplică în cazul lucrătorilor care nu sunt asigurați în baza [ZW] și nici în baza altui regim legal existent în unul dintre statele membre ale Uniunii Europene și al căror contract de muncă este reglementat de legislația olandeză în materia contractelor de muncă, cel puțin în ceea ce privește dispozițiile sale obligatorii.

2. Lucrătorul care, din cauza unei boli, nu poate să efectueze munca convenită are dreptul la remunerația prevăzută la articolul 629 alineatul 1 din partea a doua a Codului civil timp de 104 săptămâni, chiar dacă contractul său a expirat în această perioadă.”

Situația de fapt din acțiunea principală și întrebarea preliminară

13

Domnul Salemink, de cetățenie olandeză, a lucrat din 1996 în calitate de asistent medical și, parțial, în calitate de tehnician radiolog pe o platformă de producție a societății Nederlandse Aardolie Maatschappij. Platforma în cauză este situată în afara apelor teritoriale olandeze, în zona platoului continental adiacent țărilor de Jos, la o distanță de aproximativ 80 km de coasta olandeză.

14

La 10 septembrie 2004, domnul Salemink s-a mutat în Spania.

15

Înainte de mutarea sa în Spania, domnul Salemink beneficia de o asigurare obligatorie în conformitate cu ZW, al cărei articol 3 alineatul 2 prevede că persoana care își desfășoară activitatea în afara teritoriului țărilor de Jos nu este considerat lucrător salariat, cu excepția cazului în care aceasta are reședința în țărilor de Jos și angajatorul său locuiește de asemenea sau are sediul pe teritoriul acestui stat membru.

16

De la data mutării sale în Spania, domnul Salemink nu a mai îndeplinit condiția de reședință prevăzută la respectivul articol 3 alineatul 2 și, prin urmare, nu i s-a mai aplicat asigurarea obligatorie, în special în ceea ce privește incapacitatea de muncă.

17

Începând cu 4 octombrie 2004, domnului Salemink i s-a acordat beneficiul asigurării voluntare, care însă ulterior a încetat prin neplata cotizațiilor. Încercările ulterioare întreprinse de domnul Salemink, în cursul anului 2006, de a i se acorda beneficiul asigurării voluntare au eșuat din cauza tardivității acestui demers.

18

Invocând, la 24 octombrie 2006, condiția sa de bolnav, domnul Salemink a solicitat, la 11 septembrie 2007, o prestație pentru incapacitate de muncă în temeiul WIA, începând cu 24 octombrie 2008.

19

Această cerere a fost refuzată de Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Institutul de administrare a asigurărilor pentru lucrătorii salariați, denumit în continuare „UWV”) pentru motivul că domnul Salemink, la data începerii incapacității de muncă, și anume 24 octombrie 2006, nu era asigurat obligatoriu. Întrucât din 10 septembrie 2004 domnul Salemink avea reședința în afara Țărilor de Jos, UWV a considerat că nu mai era asigurat obligatoriu începând cu această dată.

20

În fața Rechtbank Amsterdam, domnul Salemink a susținut că putea beneficia de o prestație pentru incapacitate de muncă în baza Regulamentului nr. 1408/71, care, în opinia sa, se aplică platoului continental adiacent Țărilor de Jos, care ar trebui să fie considerat ca fiind parte din teritoriul olandez.

21

În această privință, el invocă politica preconizată de Sociale Verzekeringsbank (Banca de asigurări sociale, denumită în continuare „SVB”) începând cu 1 ianuarie 2006, care se inspiră din Hotărârea Curții din 29 iunie 1994, Aldewereld (C-60/93, Rec., p. I-2991), și prin care se are în vedere că lucrătorii salariați care lucrează în zona platoului continental adiacent Țărilor de Jos să fie considerați asigurați în temeiul securității sociale olandeze.

22

Instanța de trimitere descrie această politică după cum urmează:

„SVB pleacă de la premisa că titlul II din Regulament[ul nr. 1408/71] este aplicabil în cazul în care un lucrător salariat are reședința pe teritoriul Comunității, dar își desfășoară activitatea în afara teritoriului Comunității, lucrând pentru un angajator care are sediul pe teritoriul Comunității. În această privință, SVB deduce din [motivarea Hotărârii Curții din 12 iulie 1984], Prodest[, 237/83, Rec., p. 3153], și [din motivarea Hotărârii] Aldewereld[, citată anterior], condiția că lucrătorul salariat trebuie să fi fost asigurat, imediat înainte de a desfășura activitatea din afara teritoriului Comunității, în statul membru în care are sediul angajatorul sau că lucrătorul este asigurat în temeiul dispozițiilor naționale ale acestui stat membru atunci când își desfășoară activitatea în afara Comunității. În cazul în care una dintre aceste condiții este îndeplinită, SVB consideră că, pe perioada desfășurării activității în afara Comunității, este aplicabilă legislația statului membru al angajatorului.”

23

Or, UWV a considerat că, după mutarea sa în Spania, domnul Salemink nu a mai îndeplinit condițiile de afiliere la asigurarea obligatorie.

24

Instanța de trimitere își exprimă îndoielile cu privire la extinderea aplicabilității Regulamentului nr. 1408/71 în zona în discuție a platoului continental. Aceasta ridică problema dacă nu trebuie să se facă o distincție între, pe de o parte, teritoriul supus suveranității unui stat membru și, pe de altă parte, teritoriul asupra căruia acesta are competența să își exercite anumite drepturi suverane limitate, dar în care dispune și de competența de a nu le exercita – astfel cum, în opinia instanței de trimitere, au procedat Țările de Jos în ceea ce privește legislația privind securitatea socială în zona platoului continental. Aadar, se pune întrebarea dacă un stat membru are dreptul de a trata

în mod diferit, în limitele competenței funcționale exercitate de acesta în zona platoului continental, salariul care îi desfășoară activitatea în această zonă și cei care îi desfășoară activitatea pe teritoriul statului respectiv.

25

Instanța de trimitere admite că refuzul UWV poate fi incompatibil cu principiul liberei circulații a lucrătorilor, având în vedere că domnul Salemink a pierdut un avantaj de care a beneficiat atât timp cât a avut reședința în Țările de Jos. Cu toate acestea, instanța ridică problema dacă această incompatibilitate ar putea fi atenuată de faptul că domnul Salemink a putut să se asigure în mod voluntar și că a utilizat această posibilitate.

26

În concluzie, instanța de trimitere observă că cerința privind reședința, astfel cum este prevăzută la articolul 3 alineatul 2 din ZW, este un criteriu problematic, întrucât poate eventual avea drept rezultat o discriminare pe motiv de cetățenie sau de naționalitate.

27

În aceste împrejurări, Rechtbank Amsterdam a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dispozițiile dreptului comunitar european care au drept obiectiv asigurarea liberei circulații a lucrătorilor și în special dispozițiile cuprinse în titlurile I și II din Regulamentul nr. 1408/71, precum și articolele 39 CE și 299 CE [...] se opun posibilității ca un lucrător salariat care îi desfășoară activitatea profesională în afara teritoriului Țărilor de Jos, pe o instalație fixă situată într-o zonă a platoului continental adiacent Țărilor de Jos, și care lucrează pentru un angajator cu sediul în Țările de Jos să nu fie asigurat în temeiul legislației naționale privind asigurările sociale doar pentru motivul că nu locuiește în Țările de Jos, ci într-un alt stat membru (în speță, Spania), chiar dacă acesta are cetățenia olandeză și chiar dacă dispune de posibilitatea de a beneficia de o asigurare voluntară în condiții care sunt în esență aceleași cu cele aplicabile în cazul asigurării obligatorii?”

Cu privire la întrebarea preliminară

28

Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dispozițiile Regulamentului nr. 1408/71 și ale articolului 39 CE trebuie interpretate în sensul că se opun ca un lucrător care îi desfășoară activitatea profesională pe o instalație fixă situată în zona platoului continental adiacent unui stat membru să nu fie asigurat obligatoriu în acest stat membru în temeiul legislației naționale privind asigurările sociale doar pentru motivul că nu are reședința în respectivul stat membru, ci în alt stat membru.

29

În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv chiar dacă are reședința pe teritoriul altui stat membru.

30

Cu toate acestea, aplicabilitatea respectivului articol 13 alineatul (2) litera (a) și a dreptului Uniunii

În general este contestat?, într-o cauză precum cea din acțiunea principală, atât de guvernul olandez, cât și de UWV în măsura în care activitatea profesională în cauză se desfășoară pe o platformă de extracție a gazului situată în zona platoului continental adiacent Țărilor de Jos, în afara apelor teritoriale olandeze. Guvernul olandez și UWV au susținut în această privință că domeniul de aplicare teritorial al Regulamentului nr. 1408/71 se limitează numai la teritoriul național. Instanța de trimitere își exprimă îndoiala în ceea ce privește aplicabilitatea dreptului Uniunii în zona în cauză a platoului continental.

31

În această privință, trebuie să se facă trimitere la normele și la principiile dreptului internațional referitoare la regimul juridic al platoului continental.

32

În Hotărârea din 20 februarie 1969 (în cauzele cunoscute ca „privind platoul continental al Mării Nordului”, Recueil des arrêts, avis consultatifs et ordonnances, 1969, p. 3, punctul 19), Curtea Internațională de Justiție a fost pusă în situația să se pronunțe cu privire la drepturile statului riveran asupra platoului continental care reprezintă o prelungire naturală a teritoriului său sub mare. Aceasta a hotărât că respectivele drepturi există ipso facto și ab initio în baza suveranității statului privind acest teritoriu și printr-o extindere a acestei suveranități sub forma exercitării drepturilor suverane în scopul explorării fundului mării și a exploatarii resurselor naturale ale acestuia.

33

Din articolul 77 din Convenția privind dreptul mării rezultă că statul de coastă exercită drepturi suverane asupra platoului continental în sensul explorării acestuia și al exploatarii resurselor naturale ale acestuia. Aceste drepturi sunt exclusive, în sensul că, în cazul în care statul de coastă nu explorează platoul continental sau nu îi exploatează resursele naturale, nimeni nu poate să întreprindă asemenea activități fără consimțământul expres al statului respectiv.

34

În ceea ce privește insulele artificiale, instalațiile și structurile situate în zona platoului continental, în temeiul articolului 80 din Convenția privind dreptul mării coroborat cu articolul 60 din aceeași convenție, statul de coastă are dreptul exclusiv de a le construi, precum și dreptul de a autoriza și de a reglementa construirea, exploatarea și utilizarea lor. Statul de coastă are jurisdicție exclusivă asupra acestor insule artificiale, instalații și structuri.

35

În condițiile în care statul membru își exercită suveranitatea, deși aceasta este funcțională și limitată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2007, Aktiebolaget NN, C-111/05, Rep., p. I-2697, punctul 59), în zona platoului continental adiacent, o activitate profesională îndeplinită pe instalații fixe sau plutitoare situate în zona respectivului platou continental, în cadrul activităților de explorare și/sau de exploatare a resurselor naturale, trebuie considerată, în vederea aplicării dreptului Uniunii, ca fiind desfășurată pe teritoriul statului respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2002, Weber, C-37/00, Rec., p. I-2013, punctul 36, și Hotărârea din 20 octombrie 2005, Comisia/Regatul Unit, C-6/04, Rec., p. I-9017, punctul 117).

36

Prin urmare, statul membru care obține profit din prerogativele sale economice de explorare

și/sau de exploatare a resurselor exercitate în zona platoului continental care îi este adiacent? nu poate să fie exceptat de la aplicarea dispozițiilor dreptului Uniunii care vizează garantarea liberei circulații a lucrătorilor care își desfășoară activitatea profesională pe aceste instalații.

37

Aplicabilitatea dreptului Uniunii, în special a Regulamentului nr. 1408/71, în ceea ce privește platoul continental adiacent unui stat membru fiind stabilită, trebuie să se examineze dacă regulamentul menționat și dispozițiile Tratatului CE referitoare la libera circulație a lucrătorilor se opun ca o persoană în situația domnului Salemink să fie exclusă din cadrul regimului asigurării obligatorii în urma mutării sale în Spania.

38

Trebuie subliniat, în această privință, că articolul 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 are ca unic obiect stabilirea legislației naționale aplicabile persoanelor care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru. Această dispoziție în sine nu are ca obiect stabilirea condițiilor existenței dreptului sau a obligației de afiliere la un regim de securitate socială sau la o ramură sau alta a unui asemenea regim. După cum a arătat Curtea în mai multe rânduri în jurisprudența sa, legislația fiecărui stat membru este cea care trebuie să stabilească aceste condiții (a se vedea în special Hotărârea din 23 septembrie 1982, Koks, 275/81, Rec., p. 3013, și Hotărârea din 7 iulie 2005, van Pommeren-Bourgon diën, C-227/03, Rec., p. I-6101, punctul 33).

39

Cu toate acestea, deși statele membre păstrează competența de a organiza condițiile de afiliere la sistemele lor de securitate socială, în exercitarea acestei competențe, acestea trebuie să respecte dreptul Uniunii și în special dispozițiile Tratatului CE referitoare la libera circulație a lucrătorilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 mai 1990, Kits van Heijningen, C-2/89, Rec., p. I-1755, punctul 20, și Hotărârea din 23 noiembrie 2000, Elsen, C-135/99, Rec., p. I-10409, punctul 33).

40

Prin urmare, pe de o parte, aceste condiții nu pot avea ca efect să excludă din domeniul de aplicare al unei legislații naționale, precum cea în cauză în acțiunea principală, persoanele cărora, în temeiul Regulamentului nr. 1408/71, aceeași legislație le este aplicabilă și, pe de altă parte, regimurile de afiliere la asigurările obligatorii trebuie să fie compatibile cu dispozițiile articolului 39 CE (a se vedea în acest sens Hotărârile Kits van Heijningen, punctul 20, și van Pommeren-Bourgon diën, punctul 39, citate anterior).

41

Or, articolul 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 prevede expres c? persoana care desf??oar? o activitate salariat? pe teritoriul unui stat membru se supune legisla?iei statului respectiv „chiar dac? are domiciliul pe teritoriul altui stat membru”. Aceast? dispozi?ie nu ar fi respectat? în cazul în care condi?ia re?edin?ei impus? de legisla?ia statului membru pe al c?rui teritoriu se desf??oar? activitatea salariat? pentru a beneficia de regimul de asigurare obligatoriu instituit de aceasta ar putea fi opus? persoanelor prev?zute la acela?i articol 13 alineatul (2) litera (a). În ceea ce prive?te aceste persoane, dispozi?ia respectiv? are drept efect s? substituie condi?iei re?edin?ei o condi?ie vizând desf??urarea activit??ii salariate pe teritoriul statului membru în cauz? (a se vedea Hot?rârea Kits van Heijningen, citat? anterior, punctul 21).

42

Prin urmare, se dovede?te a fi contrar? articolului 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr.° 1408/71 o legisla?ie na?ional?, precum cea în discu?ie în ac?iunea principal?, în temeiul c?reia un lucr?tor care î?i desf??oar? activitatea pe o platform? de extrac?ie a gazului situat? în zona platoului continental adiacent unui stat membru va putea beneficia sau nu va putea beneficia de o asigurare obligatorie în acela?i stat în func?ie de criteriul re?edin?ei.

43

În plus, trebuie s? se constate c? o asemenea legisla?ie na?ional? plaseaz? lucr?torii nereziden?i, precum domnul Salemink, într-o situa?ie mai pu?in favorabil? decât cea a lucr?torilor reziden?i în privin?a protec?iei sociale a acestora în ??rile de Jos ?i prin aceasta aduce atingere libert??ii de circula?ie garantate de articolul 39 CE.

44

Chiar dac?, la punctul 40 din Hot?rârea van Pommeren-Bourgon diën, citat? anterior, Curtea nu a exclus posibilitatea ca cerin?a re?edin?ei – ca o condi?ie pentru beneficiul afilierii obligatorii la anumite ramuri ale securit??ii sociale – s? poat? fi compatibil? cu articolul 39 CE, posibilitatea acordat? domnului Salemink de a beneficia de o asigurare voluntar? nu poate infirma constatarea de la punctul 43 din prezenta hot?râre. Astfel, demersurile pe care lucr?torii nereziden?i care doresc s? se asigure voluntar trebuie s? le desf??oare din proprie ini?iativ?, precum ?i constrângerile legate de o asigurare de acest tip, cum sunt cele privind respectarea unui termen pentru introducerea unei cereri de asigurare, reprezint? elemente care plaseaz? lucr?torii nereziden?i, care nu dispun decât de o posibilitate de asigurare voluntar?, într-o situa?ie mai pu?in favorabil? în raport cu reziden?ii, care beneficiaz? de o asigurare obligatorie.

45

În consecin??, trebuie s? se r?spund? la întrebarea adresat? c? articolul 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr.° 1408/71 ?i articolul 39 CE trebuie interpretate în sensul c? se opun ca un lucr?tor care î?i desf??oar? activitatea profesional? pe o instala?ie fix? situat? în zona platoului continental adiacent unui stat membru s? nu fie asigurat obligatoriu în acest stat membru în temeiul legisla?iei na?ionale privind asigur?rile sociale doar pentru motivul c? nu are re?edin?a în respectivul stat membru, ci în alt stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecat?

46

Întrucât, în privin?a p?r?ilor din ac?iunea principal?, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la

cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1606/98 al Consiliului din 29 iunie 1998, și articolul 39 CE trebuie interpretate în sensul că se opun ca un lucrător care își desfășoară activitatea profesională pe o instalație fixă situată în zona platoului continental adiacent unui stat membru să nu fie asigurat obligatoriu în acest stat membru în temeiul legislației naționale privind asigurările sociale doar pentru motivul că nu are reședința în respectivul stat membru, ci în alt stat membru.

Semnături

(*1) Limba de procedură: olandeza.